

Luděk Munzar a Jana Hlaváčová - Cítíme se tu být opravdu doma

29.1.2024 - | Městská část Praha 12

Paní Jana Hlaváčová a pan Luděk Munzar celému národu známí a celým národem ctění herci žijí v Modřanech již od roku 1966.

Nechme ale mluvit pana Munzara: Modřany - tady je mi to blízké i tím, že zde žil Jaroušek Vojta. Nejsem žádný staromilec, ale vadí mi, že už tady neběhají srnky jako v době, kdy jsme se sem stěhovali kolem roku 66, že "zařvala" hospoda U Mičanů atd., atd., nebo jsem depresivně pociťoval, když nás začalo pohlcovat modřanské sídliště. Blížili jsme se se ženou v noci z divadla a připadal jsem si jako v science fiction, že náš baráček už tam nebude a že ta roztahující se obluda oživila a každý den kráčí blíž. Když jsem se s Janou seznámili, hledal jsem v celém okruhu Prahy místo, kde bych mohl žít. Modřany mi připomínaly Smiřice - na náměstí statek, něco mezi městem a vesnicí. Tenkrát bylo možné projít lesem až do Jílového.

Předtím, než jsme koupili domek v Modřanech, bydlela Jana na Novodvorské a já přespával u známých a dva a půl roku v autě. Novodvorská vypadala k zešílení, připadali jsme si tam jako v Sing-Singu. Nakonec jsem objevil baráček v Modřanech. Ta parcela, na které dnes stojí náš dům, byla náhoda. Sháněl jsem ji pro pana Högera, jemu se nelíbila. Když si to vlastně spočítám od roku 1966, tak už se snad mohu počítat mezi starousedlíky

Myslím, že každý člověk potřebuje klid, aby mohl žít v tomto hrůzném dvacátém století a vůbec na tomto světě. K tomu jsou nezbytné jistoty, ale tady si netroufám říci které, protože u mnoha lidí se neshoduje intenzita ani hodnoty, které potřebují k životu. Ztratí-li lidé jistotu, víru, jakýsi bod "k něčemu", propadají depresím, drogám, alkoholismu, sebevražedným pokusům. Život je vždycky daný nad lidské síly, když je člověk sám. To neznamená, že člověk musí být obklopen lidmi. Stačí vědět, že se lze vrátet nebo, že se někdo spolehlivě vrátí k nám.

Moje jistota je moje dětství, které léty krásní, je velmi silně zakódované a já si ho idealizuji a nabírám z něho radost. Jistotou a klidem je pro mě rodina a domov, který jsem si tady v Modřanech postavil, dcery a manželka. Tomu se říká zázemí, ale jaképak zázemí - to je moje "zemí". Když odtamtud odcházím, když jdu za povinností, musím se přesvědčovat, abych odešel z toho pěkná, co tam mám, neboť okolní svět vnímám tak, jako by mi ubližoval a mám strach, že se tam třeba už nevrátím.

Nerad bych rozdával návody nechci se řadit mezi ty, kteří trousí moudra, ale myslím si, že se skládáme v podstatě z různých maličkostí, jež nás určují. Nechávám si něco i pro sebe. Ty věci, které jsem teď řekl a za které se nemusím stydět se neostýchám vyslovovat, protože je tím více oslavuji.

Zažil jsem řadu propadů, což je zákonité a má je každý člověk. Znáám spoustu lidí, kteří jsou velmi chytří, ale nepřiznají, že je mohou měnit zdánlivé maličkosti. Jak se promění hodnoty, když se dostanete do nemocnice a pan primář vám dovolí po operaci poprvé vstát a můžete zkusit jít na chodbu a u okna se vám všechno najednou promění! Všimnete si, že prší do kopřiv a že je to poezie, a pochopíte, že jste chodili do té doby kolem netečně. Bohužel, na to člověk brzy zapomíná. Když jsem byl v nemocnici a poměřoval svět spočítanými kroky na chodbě a výhledem z jednoho okna, bylo jasné, že zdraví je to nejcennější v životě, že bez něj se celý svět zhroutí. Člověk se skládá z animálních věcí plus z toho, že někdo navíc potřebuje hezké slovo a pěknou muziku, krásný obraz, pohlazení..."

Paní Jana Hlaváčová k tomu přidává: "Mám ráda lidi, které potkávám, se kterými se pozdravíme, i když se osobně neznáme, a když jsme schopni se ještě jeden na druhého usmát, to už mohu mluvit o svátečním dni. Máme také většinou dobré sousedy. Prostě je mi tu dobře a cítím se tu být opravdu doma."

Jejich životní osudy nebyly a nejsou lehké, přesto dávají naší obci více, než jen svou přítomnost. Vzácná harmonie kvalit profesionálních i lidských umožnila, že oba řekli o svém partnerovi například takovéto věty:

"Jana pro mě znamená moc. Závodil jsem, lítal a ona to všechno vydržela. Měla a má strach, ale je velkorysá. Dokonce mě v tom i podporovala, a to je opravdu velký dar. Když přejde všechno to mladické sexuální divočení a další věci, které k životu patří, zůstanou hodnoty. Prostě nemám pocit, že když se sesypu, ztratím u své ženy kredit." A naopak (nikoliv ve stejné chvíli a stejnému člověku) odpovídá Jana Hlaváčová na otázku: Bylo třebas štěstí, když jste potkala Ludka Munzara

"Bylo. A není k tomu co dodat. Máme shodné představy o tom, že prioritou je pro nás rodina. Můžeme se na sebe vždycky obrátit s jistotou a důvěrou, že jeden druhého nepodrazí ve štěstí ani ve smutku." Je totiž zapotřebí vidět, že existují pevné vztahy a krásná manželství, která mohou naplnit život každého z nás.

Herec gentleman Luděk Munzar ani jeho manželka, první dáma české činohry a profesorka DAMU Jana Hlaváčová již nežijí. Opustili tento svět ve věku 85 let. Luděk Munzar zemřel 26. ledna 2019 a pět let po něm 13. ledna 2024 Jana Hlaváčová. Jejich manželství trvalo 50 let.

Obě herecké legendy a morální autority v roce 2013 obdržely Stříbrné medaile hlavního města Prahy za rozvoj pražské kulturní scény. Domovská městská část v roce 2014 udělila Janě Hlaváčové a Ludkovi Munzarovi Čestné občanství Prahy 12.

https://www.praha12.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=3338&id_org=80112